

DRAMES I **LIKES** A L'INSTITUT

SECRETS

Gemma Pasqual i Escrivà

bromera

NOMÉS L'ALOMA. JO

A veure, per on començo? Potser pel meu nom. Tothom, absolutament tothom, pensa que em dic Aloma per la novel·la de Mercè Rodoreda. Tothom menys els meus pares, és clar, que són els responsables d'aquest malentès cultural. Quan algú em diu: «Ah, Aloma, com el llibre de la Rodoreda!», no sé què és més cansat: explicar-los que no, o veure com es queden en blanc quan els dic la veritat.

El meu nom ve del meu avi, el pare de la meva mare, un home que, segons expliquen, tenia el geni fort. La història va així: quan la meva mare estava embarassada de mi, tothom donava per fet que seria un nen, i es diria com ell, Roger, però quan es va saber que era una nena, no tenien pla B. Aquí és on el meu avi va decidir que això no seria cap problema. «Li direu Aloma», va decretar, com si fos un rei decidint el nom d'un comtat. «És un nom maco. I una noia necessita un nom maco.» Així de simple. Però també hi havia una segona raó: al meu avi li agradava Ramon Llull, mai no havia llegit Rodoreda. Per a ell, Aloma venia d'*El Llibre d'Evast e Aloma e de Blaquerna*. I dit i fet, em van posar Aloma.

I així va començar la meva història. Un nom amb arrels literàries i una família que sembla treta d'un guió de ficció. Però la veritat és que la vida no és com a les sèries de Netflix.

O això o algú va decidir improvisar en el meu argument. Perquè, sincerament, si la meva vida fos una sèrie, crec que seria una comèdia d'aquelles plenes d'embolics familiars, petits drames adolescents i escenes en què la protagonista –és a dir, jo– fa el ridícul davant de tothom. La diferència és que, a les sèries, sempre hi ha una banda sonora *cool* de fons. A la meva vida, només sento els crits del meu germà petit, en Roger (sí, es diu com l'avi), reclamant la meva atenció. Com el definiria? És com si algú hagués embotit un terratrèmol en un cos humà de sis anys. Energia inextinguible, capacitat destructiva i la necessitat constant de fer-ho anar tot en doina. Un cop va decidir comprovar si el meu mòbil era resistent a l'aigua. Espòiler: no ho era. Va acabar al vàter, i jo, plorant a terra mentre ell em mirava amb la cara d'un angelet.

En Roger té una afició peculiar: fer preguntes absurdes. L'altre dia em va deixar de pasta de moniato quan em va preguntar si els ocells fan pipí. Evidentment, vaig haver de buscar-ho a Google, perquè no en tenia ni idea. I no, vaig descobrir que els ocells no fan pipí com nosaltres perquè ho expulsen tot junt... Però això no l'hi vaig explicar, perquè no volia que intentés fer experiments amb els coloms del parc.

A més, en Roger té una altra gran habilitat: embrutar tot el que toca. És com si tingués una força secreta que converteix qualsevol cosa neta en ronyosa en qüestió de segons. Però, malgrat tot això, per algun motiu que encara no acabo d'entendre, l'estimo. És com si l'amor fraternal fos una mena de màgia irracional, perquè mira que me'n fan de grosses, però

no em puc enfadar gaire estona. Potser és perquè, sota tot aquell tornado, hi ha un petit Roger que només vol una mica d'atenció. O potser és perquè l'amor fraternal no té sentit. I no passa res.

També tenim els meus pares. I, sincerament, no sé com s'ho fan. La meva mare és auxiliar d'infermeria, i el meu pare és taxista. Entre torns, guàrdies i mil coses més, sembla que no parin mai quiets. Quan el pare té torn de nit, la mare té guàrdia. Quan la mare arriba, el pare ja està escalfant motors per sortir. És com si fossin els protagonistes d'una complicada coreografia que només ells entenguessin.

Els admiro. Fan tot el que poden, i més. Però, és clar, en aquest petit caos organitzat, de vegades em toca a mi donar un cop de mà. Sobretot amb en Roger. Això de fer de cangur a jornada completa, mentre intento sobreviure a l'adolescència, té el seu mèrit.

La mare és una dona pràctica. Si alguna cosa es trenca a casa, no perdís el temps buscant un tècnic, perquè ella ja tindrà el tornavís a la mà abans que puguis demanar ajuda. És com un far enmig de la tempesta: resolutiva, decidida i, per què no dir-ho, una manaire. Però, vaja, no li pots dir res perquè Hiro Hamada de *Big Hero 6* sempre té raó. Sempre.

El pare, en canvi, és d'aquells que sempre tenen pressa però no perden mai el somriure. Amb el taxi coneix tota la ciutat, i si li preguntes on és qualsevol lloc, te'l sap indicar amb detalls que ni Google Maps. Però, això sí, quan arriba a casa, el taxi es queda fora i entra el cuiner estrella. De debò,

és increïble. Fa uns plats que semblen trets d'un restaurant de luxe, amb presentació i tot. Si es fes un *Masterchef* familiar, guanyaria per unanimitat: menjar espectacular i un servei impecable!

Ells dos són una parella curiosa. I, per molt desordenat que sembli tot, sempre acaben fent que funcioni.

Pel que fa a mi, no soc la noia popular de l'institut, ni l'estudiant més brillant, ni la més esportista. Soc la que intenta passar desapercebuda i, amb una mica de sort, arribar a final de curs sense grans catàstrofes. Per què? Perquè tinc una regla d'or: com menys sàpiguen de tu, millor.

En Joan és el meu millor amic, el que em fa riure fins i tot quan sembla que el món s'acabi. És el tipus d'amic que et porta la motxilla quan has decidit carregar mitja biblioteca i, alhora, t'ho retreu com si fos un sacrifici heroic. «Aloma, això pesa més que jo!», sempre em diu, com si ell no fos més sec que un bacallà. Ah, i sempre porta una càmera penjant del coll. Sembla haver descobert que la càmera és el millor escut per mantenir una distància segura amb el món. En Joan és com un llibre d'aquells que t'enganxen des de la primera pàgina: ple de capítols interessants, amb moments que et fan riure pels colzes, altres que et fan pensar, i alguns que et fan exclamar: «Però com pot tenir tanta paciència?». Sí, perquè si una cosa necessita en Joan, és paciència. Sobretot amb la gent de l'institut.

En Joan és adoptat, d'origen vietnamita. Però no ha estat mai al Vietnam. I això no impedeix que els nostres

companys l'ascendeixin al càrrec de «representant oficial de tot Àsia». Això de distingir països no és el punt fort de tothom, ja ho sabem, però al nostre institut sembla que algú hagi prohibit la geografia per llei.

L'altre dia un company de classe, en Martí, va decidir il·luminar-nos amb la seva saviesa. Es va girar cap a en Joan i li diu:

– Ei, xinès, com es diu *hola* en el teu idioma?

Un moment de silenci. Aquí jo ja estava preparant-me per intervenir, però en Joan, que té el doctorat a aguantar capsigranys, només va somriure i va contestar:

– Primer, vietnamita. No xinès. I segon, el meu idioma és el mateix que el teu, Martí.

Però, és clar, en Martí no té aturador. Així que insisteix:

– Et molesta que us confonguin? Si, total, a Àsia sou tots iguals, no?

Aquí és quan en Joan passa del mode zen al mode «S'ha acabat el bròquil!». Amb una barreja d'indignació i cansament, li deixa anar:

– Martí, no em molesta que em confonguin. El que em molesta és que encara no hakis descobert que Àsia té més de quaranta països. Quaranta. Sí, són més que les pel·lícules de *Fast & Furious*. Sorprenent, oi?

Jo, mentrestant, ja estava fent estiraments de llengua, no podia quedar-me'n al marge. Així que vaig mirar el Martí i li vaig dir:

– Martí, la intel·ligència et persegueix, però tu ets més ràpid.

Però no només és en Martí. També tenim la Gina, que pensa que qualsevol cosa «diferent» és *supercool*. L'altre dia li va dir a en Joan:

–Ai, Joan, quina sort que tens de ser vietnamita. Segur que fas rituals exòtics i menges insectes.

I aquí és quan en Joan, amb aquell to tranquil que només ell sap posar, li va contestar:

–Sí, Gina, cada matí faig un ritual: m'aixeco, per esmorzar menjo pa amb tomàquet i vaig a l'institut. Si això és exòtic, tu deus ser d'un altre planeta.

Així que, per a tots aquells que encara no ho entenen: en Joan sap d'on ve. I si algú no té clar on són el Vietnam o la dignitat, cap problema: ell t'ho explica. Amb ironia. I jo, com sempre, estaré al seu costat, assegurant-me que ningú s'atreveixi a discutir-ho.

En Joan ara viu amb la seva àvia, la Maria. Els seus pares han hagut d'anar a treballar a l'estranger durant un any. Res definitiu, només temporal... Això sí, venen sovint a visitar-lo.

A mi, sincerament, em sembla un pla força interessant. Vull dir, crec que de vegades tothom necessita una mica d'espai, no? A mi, m'encantaria enviar els meus pares i en Roger a algun lloc ben lluny. Només per un any, eh, que ningú s'espanti. Una temporada sense en Roger cridant i sense els meus pares discutint sobre si el cotxe necessita o no un canvi d'oli? Jo ho firmo ara mateix.

Ell ho porta bé, això de tenir els pares a distància. Cada dia fa la seva videotrucada, els explica com li va tot, fa veure

que no els troba tant a faltar... tot i que sé que sí. És en Joan, i ell no és de queixar-se gaire. És més del tipus que troba l'equilibri en tot, fins i tot quan les coses no són perfectes.

Casa de la Maria és un dels meus llocs preferits del món. És com un refugi on tot és més càlid i més senzill. Si hi ha algú especial a la meva vida –a part d'en Joan– és la Maria. Té tot el que et pots imaginar: saviesa, paciència, i un radar infal·lible per detectar quan algú necessita un consell. No vaig arribar a conèixer els meus avis. El meu pare és orfe des de petit, i els pares de la meva mare van morir quan jo acabava de néixer. Així que això de tenir algú que et consenteix, que t'explica històries i que et fa sentir que el món és una mica més segur no era part del meu contracte inicial. Però aleshores va arribar la Maria, i és com si algú m'hagués regalat una àvia amb superpoders. Té un talent especial. No cal que diguis res: ella et mira i ja sap què et passa.

Parlar amb la Maria de llibres és una experiència que tothom hauria de viure almenys un cop a la vida. Ella s'ocupa del club de lectura del casal d'avis amb més entusiasme que un influencer parlant de la seva marca de roba preferida. Et parla d'un llibre amb tanta passió que et veus obligada a llegir-lo. És com una màquina d'encomanar amor per la literatura. I jo, que ja era lectora, ara soc addicta als llibres. A les nostres converses sempre hi ha de tot: ella m'explica quins llibres llegeixen al casal, i jo li explico quins ens fan llegir a l'institut. I quan jo m'esplaió amb alguna queixa sobre la complexitat de certs textos, ella somriu i diu:

—És que encara no t'han ensenyat que els llibres difícils són com les croquetes fetes a mà: al principi costen, però al final, paguen la pena.

Perquè si algú sap de croquetes, és ella. Les de la Maria són llegendàries. No exagero si us dic que hi ha persones que van al casal només per intentar aconseguir-ne la recepta. Però la Maria no l'explica mai. Diu que no és una qüestió d'ingredients, sinó de paciència.

A veure, no em mal interpreteu: jo, a casa, hi estic superbé. De debò, eh? Vull dir, tinc uns pares que m'estimen i un germà, en Roger, que és... bé, un cas especial. Però és clar, la vida familiar no és un anunci de la tele. De vegades passa que necessites una mica de silenci, un lloc on no hakis de competir per l'atenció. Un lloc on no siguis «l'Aloma, la germana d'en Roger», o «l'Aloma, que sempre es queixa de tot». Només l'Aloma. Jo.

Quan el món em sembla massa complicat, sé que puc comptar amb la Maria. Entro per la porta i la veig amb aquell somriure tranquil, i de seguida sembla que tot vagi millor. Mai, mai, et fa sentir ximple per tenir un mal dia. Si li expliques que un company de classe t'ha fet perdre els nervis o que el profe de matemàtiques et carrega massa de deures, no et mira amb cara de «bufa, nena, això no és res». No. La Maria t'escolta, com si el que dius fos la cosa més important del món. La Maria és una persona especial, és l'àvia que no he tingut mai però que d'alguna manera sempre he necessitat.

Aquesta és la meva gent, com canta La Pegatina:

Eh, eh, eh, eh-eh.
Eh, eh, eh, eh-eh.
He trobat la meva gent,
em miren somrient,
i res és tan urgent.

I aquest és el meu món. No és perfecte, però és meu.
I, d'alguna manera, crec que això ja és prou.

